

Acești incompetenți ce ne conduc, acei „yes- meni” ce le aplică otova ineptiile...

Cezar Adonis
Mihalache

Păi, nu începeam noi anul cu un act neconstituțional?!... Sigur, probabil așa l-am și început, dar încă nu știm, că nu avem habar de toate pocinoagele făcute de guvernanți în întimpinarea noului an... Și nu avem cum să știm noi de ele când nu habar nici ăia de le-au comis... Dar de una am scăpat... Câte altele s-au rostogolit deja printre picioarele noastre, vom afla... Probabil mai de la jumătatea anului încolo... Că așa se întâmplă când o societate nu are un organism cu adevărat independent de supraveghere legislativă... Ci doar sinecuri, de stat, și câteva oficine de interes privat, și acelea pe spețe de interese de investitori străini... Că nu o să vină ambasadorul unei țări să ne ia nouă apărarea, nu?!...

Iar lucrurile ar fi avut hazul lor... Chiar am fi înnodat o butadă de gâtul guvernanților, atât de neșcoliți, neștiutori, tăietori de frunze de legislații prin vântul ce devine, în buzunarele noastre, crivăț...

Am fi putut ajunge a consemna un fel de dialoguri spumoase ale hazului de necaz în necaz de sărăcie... Cum ar fi fost cele despre salariul minim pe economie... Unul s-ar fi plâns că stă încă pe salariul minim, ăla de „încadrare”, că nu au trecut cei doi ani prevăzuți de ordonanța guvernului, alții ar fi răsuflet ușurați, dar tot cu un nod în gât, că au trecut de maximul de doi ani de salariu minim (de încadrare!) și au primit câțiva lei în plus, nu mulți, să nu se învețe, și, poate!, doar câțiva să se fi lăudat că ei sunt deja la nivelul unui salariu minim „de fidelizare”, luând poate chiar suta aia în plus... Dar atât... În rest, am fi dat tot de haos... Căci nu e ca în „probabilități”: haos cu haos, într-un haos deja existent, să dea, cândva, și ceva „pe plus”!... Nouă ne-ar fi dat, cel mult, doar un alt imbold, în spirală, în jos... Cu singurul „câștig” că, „la vale”, viteza e mai mare, nu?!

Și am fi ajuns într-un absurd economic și pseudosocial... În care am fi avut, în termeni reali, nu unul, ci „n” tipuri de salarii minime pe economie, iar toate s-ar fi

întins ca o plească a dovezii de incompetență până la cuantumul următor măsurabil între cererea (dorința...) angajatului și oferta (posibilitatea!) angajatorului... Salariul mediu...

Și nu este vorba doar despre faptul că atâtea minți stricate ne guvernează de a ieșit un putregai de ordonanță în care, fără nici un criteriu, de eficientizare, de corelare cu plus valoarea pe care o așteaptă un angajator de la un salariat, s-a impus un termen de maxim doi ani în care poate fi acordat salariul minim pe economie... O măsură nicidecum liberală... Și, departe, fără vreun rost de sprijin, de protecție socială, pentru că, evident, orice angajator ar fi dat câțiva lei în plus la încheierea celor doi ani de acordare a minimului pe economie, cât să respecte legea, dar să nu intre pe panta necompetitivității... Pentru că nu poți da un salariu mai mare fără o raportare la plus valoarea pe care ar trebui să o aducă un angajat pentru acei bani. Este legea supraviețuirii pentru un privat, dar ar trebui să fie și un criteriu de eligibilitate și la stat...

De ce au ales acești emitenții deloc cenușii la nivel de intelect să impună un termen maxim de acordare a salariului minim pe economie și nu au crescut valoarea acestuia, dacă tot voiau să facă un bine „social”?... Sigur, unul aparent, o creștere a inflației nivelând și chiar împingând repede în jos alveola aparentă de creștere... Și cum au ajuns la concluzia că un angajator poate da unui lucrător salariul minim „pe o perioadă de maxim doi ani”?... De ce nu trei, de ce nu unul sau chiar șase luni? De ce nu strict pe perioada de probă?

E clar însă că totul a fost „gândit” de oameni care, nu doar că nu au lucrat în sectorul economic privat, dar nu au avut de a face în nici un fel cu economia reală... Ei au venit ca „atotștiutori” (despre nimic) din peisajele în care erau oricum obișnuiți să primească lefuri mari fără să facă nimic, fără să aibă o responsabilitate, iar deciziile s-au luat exact cu aceea minte nepricepută...

Dar, mai avem o problemă... Mai gravă chiar... Pentru că, despre guvernanți știm deja de prea multă vreme pe ce fel de cri-

terii de „competență” ajung la butoane... Dar ce facem cu „yesmenii” care aplică, din oportunism sau doar din slugărnicie, toate acele aberații fără a-i trage de mânecă?...

În cazul de față, vorbim de graba funcționarilor de la inspectoratele de muncă de a trimite înștiințări și avertizări patronilor că, în numai câteva zile, erau obligați să-și treacă angajații, care erau deja de mai mult de doi ani pe salariul minim, pe o leafă mai mare, guvernanții ignorând să treacă și data de aplicare a măsurilor din ordonanță... Or, dincolo de faptul că mai mult a plătit statul pe hârtiile trimise, decât ar fi dat oricum angajatorii în plus (și nu, nu neapărat pentru că patronul e omul rău care nu dă, ci pentru că trebuie să aibă și de unde!), dar de ce oare inspectorii ITM nu au sesizat guvernanții, măcar în vreme ce redactau înștiințările, că au o mare problemă de constituționalitate. Retroactivitatea, măsura, în termeni constituționali, neputând opera pe trecut, ci doar pe viitor...

Și e greu să le găsești guvernanților o scuză... Să vrei să crezi că au încercat să decupleze salariul minim pe economie de un salariu minim... În plus, tot pe economie, și evident, tot minim, pentru a putea proteja contribuabilii de creșterile pe care le aduce orice mărire a acestuia (punctul de amendă, coeficienții de calcul ai taxelor și impozitelor). Pentru că dacă aveau cap să gândească, atât social, păstrând și latura liberală, nu ar fi pus singuri piedica de netrecut a constituționalității.

Dar nu am mai început anul așa, termenul de aplicare fiind prorogat în ultima clipă cu doi ani!... Și am zice, fericite dară că am scăpat de această „piatră”, dar să ne ferească Domnul de adevărații bolovani ce ne așteaptă...

Lichelismul... „căldiceilor”!

George
Petrovai

Lumea este cu gaibaracele în sus nu numai din cauza globaliștilor, a trusturilor farmaceutice (via pandemia), a descurcăreților fără frontiere morale și a falșilor culti fără pic de obraz, ci și din pricina căldiceilor, despre care citim următoarele cuvinte în Apocalipsa lui Ioan, 3/16: „Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea”.

În pofida acestui categoric avertisment, pe care apostolul iubirii îl adresează căldiceilor în urmă cu aproape două mii de ani, istoria n-a dus lipsă de asemenea ipochimeni nici în veacurile de consolidare a creștinismului de la sfârșitul Antichității (memorabila perioadă de întrajutorare și de deplină egalitate, în primele comunități creștine, a femeilor cu bărbații) și nici în timpul Evului Mediu, lunga perioadă când, ne informează gânditorul Petre P. Negulescu în tratatul Destinul omenirii (vol. II, Fundația pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, București, 1939), popoarele europene erau, la sfârșitul marilor migrații etnice, „mai diferite decât sunt astăzi”, însă cultura lor, „câtă exista pe acele vremuri, era, în schimb, mai unitară”.

De atunci, continuă ilustrul nostru filosof, „lucrurile s-au schimbat” în sensul că, prin inevitabilele progrese ale diferențierilor generate de diviziunea muncii, „individualitatea fiecăruia dintre popoarele europene s-a accentuat, progresiv, de la Renaștere înainte, iar conștiința națională a tuturor s-a dezvoltat”.

Însă globalismul zilelor noastre de pomină a impus într-un atare hal păcătoșenia numită „corectitudine politică”, încât sunt rău văzuți (evident, de către gardienii/idioții acestei lumi anapoda) termeni referențiali, precum: patrie, patriotism, naționalism, conștiință națională.

Ba și mai și, în Uniunea Europeană și Statele Unite, adică acolo unde neomarxismul deja își arată colții, cu demență insistentă se dorește imbecilizarea maselor atât prin „arestarea” unor cuvinte de-o vârstă cu omenirea (mamă, tată, femeie, bărbat, fată, băiat, familie tradițională etc.) și înlocuirea lor cu făcături de felul „părintele 1” și „părintele 2” (cică din grijă față de sensibilitățile împerechiatilor împotriva firii), cât și halucinantă propunere a unei comisărese malteze ca, pe vi-

itor, să nu se mai întrebuițeze termenul Crăciun, termen de-o vârstă cu creștinismul, deoarece i-ar putea deranja pe indivizii de alte confesiuni!

Păi, bine nenicilor și cucoană comisăreasă, potrivit (i)logicii voastre, majoritatea are obligația demonocratică să accepte fără crâcnire spurcatele poftite ale minorității LGBT, iar creștinii, la ei acasă, n-au dreptul să se simtă vreodată deranjați sau ofensați de tot mai frecventele derapaje și excese la care se dedau migranții de alte confesiuni, în primul rând musulmanii?!...

Vasăzică, pe lângă circul din belșug și pâinea pe sponci (în fiecare oră mor de foame peste 500 de semeni de-ai noștri!), pământeni mai au parte de atâtea tiranie mascată și anarhie dezlănțuită tot acuși-acuși, încât – zic eu – nu ajunge să ne consolăm cu subtila ironie din butada „Tirania este anarhia canaliei de sus, iar anarhia este tirania canaliei de jos”, chiar dacă am ajuns în situația să o rostim din ce în ce mai des și cu tot mai mult năduf.

Ei bine, taman în aceste vremuri de mare cumpănă și deznădejde pentru omenire, în primul rând pentru truditarii onești, tagma lichellelor căldicele a început, cel puțin la noi, să înflorească (!) și să se îngrașe ba cu inși care și-au făcut un crez în viață din a sta cumiți în pătrățelele lor meschine și a nu deranja pe nimeni niciodată nici măcar cu privirea (ăștia sunt perfect convingiți că sabia nu taie capul plecat!), ba cu politrucii ce se înfoaie și, la o adică, își iau la refec foștii tovarăși de pungășii, dar și atunci doar cu o jumătate de gură, ba cu jurnaliști care toată viața au jucat cum li s-a cântat, inclusiv în perioada antedecembristă, așa că și-au dezvoltat nedemna abilitate de-a spune nimicuri agreabile despre apropiați și/sau sus-puși și de-a compune generalități ce nu-i angajează cu nimic și nu ajută nimănui la nimic, ba cu artiști (scriitori, pictori, sculptori, muzicieni) cu înzestrare precară, dar care crezându-se geniali de la prima plâsmuire scremută, pe urmă dau zdравăn din coate ca să nu fie uitați de unii contemporani (premiu nemeritate, diplome și tinichele la plesneală, găunoase titluri de cetățeni de dezonoare ai locului, chiar ai planetei dacă ar fi cu puțință).

Suntem în plină furtună; iar ceea ce este mai rău se pare că încă nu a venit...

Valentin
Naumescu

În decembrie 2017, publicam, ca de obicei, analiza de final de an, pe care o intitulasem (prea pesimist, mi s-a spus): Întunecare. Sfârșitul visului liberal în Europa Centrală. Recitind-o zilele acestea, deloc întâmplător, am realizat nu numai că tot ce am spus atunci s-a confirmat pe deplin, dar norii negri care întunecau cerul lumii libere (din care America lui Trump și Marea Britanie decideau, stupid, să se retragă, tratat după tratat, China și Rusia avansau, cu influența lor anti-liberală și distructivă, naționaliștii câștigau teren în majoritatea democrațiilor occidentale, iar România regresa deja pe dimensiunea morală, educațională și a Justiției) s-au dovedit a fi apropierea unei furtuni puternice și de lungă durată.

Suntem acum în plină furtună și nu vom ieși curând. Iar ceea ce este mai rău se pare că încă nu a venit. Pentru noi cel puțin, privind de aici, regiunea de graniță a Europei Centrale și de Est se definea, îngrijorător, ca „ochiul furtunii”. Între timp, s-au adăugat cu și mai mare claritate regiunea Indo-Pacific și Strâmtoarea Taiwan, în ceea ce se arată a fi, împreună cu Intermarium (fâșia de periferie geopolitică dintre Marea Baltică și Marea Neagră, care separă Vestul de sfera de influență rusească) zonele strategice fierbinți, de contestare dură a ordinii liberale occidentale de după primul Război Rece, atât din exterior, de către puterile revizioniste Rusia și China, cât și din interior, de „idiotii utili”, adică de agenții lor de influență anti-occidentală racolați în țările europene.

Pentru a structura discuția, voi împărți spațiul nostru de interes politic, ca cetățeni români, în trei cercuri concentrice – lumea, UE și România.

Sigur că această clasificare a celor trei cercuri de interes ale românilor este simplistă și oarecum didacticistă, delimitările și întrepătrunderile fiind mult mai complexe, dar ne ajută să înțelegem cum ceea ce se întâmplă pe plan global se reflectă pe plan european și ceea ce se întâmplă pe plan european se răsfărâge în chinuita noastră societate.

Marele cerc. Lumea 2021 nu a fost un an bun la nivel global, chiar dacă nu poate fi evaluat nici ca unul catastrofal. Pandemia a continuat să creeze mari probleme statelor și oamenilor, sistemul relațiilor politice internaționale s-a tensionat dramatic pe relația Rusia plus China versus Occident, economia, chiar dacă nu a căzut, este amenințată de creșterea prețurilor energiei și de inflație, securitatea este tot mai fragilă

în diverse zone de falie, iar fundația culturală și educațională a ordinii liberale globale se clatină sub asaltul bezmetic al insurecției iliberale și al ignoranței indivizilor „educați” doar pe rețelele sociale.

Anul a început mizerabil, cu atacul „patrioților” lui Trump asupra Congresului, pe 6 ianuarie. Insurecția trumpistă și tupeul violent al uzurpatorilor adunați din toată America au arătat (deși nu mai era nevoie) forța imensă de manipulare a rețelelor sociale și efectul devastator al bulelor radicalizate asupra indivizilor fără prea multă minte.

Nu au oprit certificarea victoriei lui Biden în Congres, dar au atras atenția asupra vulnerabilizării democrației americane, care poartă în spate povara unui număr din ce în ce mai mare de decerebrați ideologici, fie ultra-conservatori bigoți care mai au un pic și își pun iarăși cearșaful cu două găuri în dreptul ochilor pe cap, fie progresiști radicali și neomarxiști care pretind anularea tradițiilor culturale ale Occidentului și repudierea moștenirii capitalist-imperialiste, în numele unei ipocrite corectitudini politice, care le-ar da „dreptul” să ceară avantaje personale și discriminare pozitivă, fiindcă bunicii și străbunicii lor au fost dezavantajați.

Confortul material și tehnologic, incapacitatea școlii de a îi educa pe tineri să muncească și să învețe mai mult și lenea intelectuală a consumatorilor de clișee au favorizat în ultimii 20-30 de ani scăderea nivelului de inteligență, declinul continuu al IQ în ultimele decenii fiind deja demonstrat științific.

Pe lângă faptul că oamenii, simplu spus, se prostesc (iar observația, bazată pe declinul constant al IQ și al calității educaționale, este valabilă din SUA până în România), pandemia a mai adus o componentă suplimentară – oamenii se și înrăiesc, pe deasupra, devenind tot mai egoiști și mai iresponsabili.

Dezbinarea societății americane și, la scară mai largă, falia ideologică din democrațiile occidentale nu par să se fi redus în 2021, ci dimpotrivă. Cei de dreapta sunt tot mai de dreapta, cei de stânga sunt tot mai de stânga, iar ura dintre ei este tot mai intensă. Dar nu este aceasta singura falie. Delirul antivacciniștilor, complet rupt de înțelegerea beneficiilor vaccinării antiCovid și de încrederea în știință și medicină, precum și conspiraționismul toxic, au înflorit ca ciuperca de mucegai. Cu cât li se spune mai mult și mai frecvent cât sunt de aberanți, cu atât devin mai turbați și mai alienați de tot ceea ce înseamnă rațiune, argumentație factuală, decență, cultură occidentală. Pur și simplu, „știu ei mai bine”

că ceea ce le spune știința și medicina este greșit sau că autoritățile îi mint, pentru că le vor răul.

Blocarea spitalelor și costurile imense ale tratării nevaccinaților spitalizați în secțiile de terapide intensivă (peste 90 la sută din totalul pacienților internați de Covid, la nivel global), costuri suportate din bugetul public, au împiedicat tratarea altor bolnavi, suferind de boli pe care nu le puteau evita, și au provocat indirect moartea altor pacienți care nu au mai putut beneficia de tratament medical.

Pentru exemplificare, așa cum s-a calculat în Canada, tratarea unui bolnav de Covid aflat la terapie intensivă costă aproximativ 50.000 de dolari, spre deosebire de tratamentul pentru un infarct miocardic, evaluat la 8.400 de dolari. Poate că tema **ir e s p o n s a b i l i t ă ț i i** antivacciniștilor ar trebui abordată și din perspectivă financiară.

I n a u g u r a r e a președintelui Biden a reaprins flacăra speranțelor în salvarea ordinii liberale occidentale, dar lucrurile se repară mult mai greu decât s-au stricat în ultimii ani. Inclusiv relația SUA-UE, piatra de temelie a lumii occidentale, deși „în ghips” după fractura din era Trump, nu este încă pe deplin refăcută.

Franța a făcut scandal la începutul toamnei și a pozat în victimă (financiar vorbind) a noii alianțe strategice AUKUS din Indo-Pacific (Australia-UK-US), dar numeroasele întâlniri și discuții între liderii americani și europeni din 2021, inclusiv Biden-Macron, au refăcut totuși, parțial, baza de încredere transatlantică.

Domnul Macron dorește contracte mari pentru industria franceză, dacă se poate guvernamentale, este deranjat când nu le primește (nu numai din Australia, dar și din România sau din regiunea Europei Centrale), și, ca orice mare putere, folosește retorica politică pentru a spune și argumenta acest interes francez cu alte cuvinte și folosind concepte grandioase.

Retragerea din Afganistan nu a arătat deloc bine în ultimele ei două săptămâni din august, dar, așa cum am arătat la sfârșitul verii, emoția și șocul au fost mai mari decât ar fi fost cazul să fie.

Acordul retragerii, dintre SUA și talibani, fusese semnat și publicat oficial în februarie 2020 de administrația Trump, cu un calendar care a fost respectat ulterior foarte precis de ambele părți, după negocieri care începuseră încă din epoca Obama. Trei președinți americani au lucrat la proiectul retragerii din Afganistan, realizând că SUA nu mai au chiar niciun interes să rămână acolo.

Plecarea în sine nu este nicidecum o înfrângere militară a SUA (ci a regimului

republican afgan, care nu a rezistat pe cont propriu în fața talibanilor, din cauza corupției și lipsei de credibilitate populară pe plan intern), pentru Washington nefiind decât o decizie strategică binevenită și consensuală (bipartizană) de a se retrage după 20 de ani dintr-o zonă care nu mai prezenta niciun interes, apoi de a se concentra pe războiul pentru supremație globală SUA-China.

NATO este într-o perioadă de transformare, iar noul concept strategic, care va fi adoptat la summit-ul alianței din 29-30 iunie 2022 de la Madrid, ne va spune mai multe despre angajamentele colective și promisiunile reciproce ale aliaților occidentali pentru următorii zece ani. Franța dorește să pună în evidență mai clar autonomia strategică europeană (a UE) și un rol decizional mai mare al aliaților europeni în cadrul alianței transatlantice, mergând până la un „pilon european” al NATO.

Pe de altă parte, pe fondul tensiunilor și amenințărilor Rusiei, se ia în considerare întărirea militară a Flancului Estic al NATO. România, Polonia și Statele Baltice doresc acest lucru. Președintele Biden a dat repetate asigurări țărilor din formatul B9 că SUA și alianța vor continua să furnizeze garanții de securitate și își vor întări prezența militară în țările aliate din Europa Centrală.

Anul care s-a încheiat a fost unul tensionat și în Orientul Mijlociu, unde Iranul este așteptat să negocieze și să accepte o nouă formulă a Acordului JCPOA din 2015 (din care neinspiratul Trump a retras SUA, în 2018), iar recent au demarat la Viena discuțiile reprezentanților Teheranului cu marile puteri.

Posibilitatea unui conflict militar Israel-Iran rămâne ridicată și în 2022, Guvernul de la Ierusalim anunțând public în această toamnă că ia în considerare să lovească miliar unilateral ținte din Iran, dacă Teheranul nu va ajunge la un acord de control internațional al capacităților sale nucleare și al rachetelor de care dispune. Dacă în privința programului nuclear este posibil să se ajungă la un acord, șansele de includere a dimensiunii legate de rachetele iraniene în acest nou acord rămân foarte mici.

În 2021 au continuat și s-au agravat tensiunile pe care Rusia și China le dezvoltă, tot mai sfidător și mai amenințător, în relația cu SUA și Occidentul. Până acum, din fericire, crizele nu au ajuns la ciocnire militară, nici în zona Mării Negre, nici în Strâmtoarea Taiwan. Finalul de an ne arată, brusc, o situație destul de ciudată și oarecum derutantă, în care SUA și NATO dau semnale că vor negocia cu Rusia în ianuarie (?!).

Nu ne este clar ce se poate negocia cu regimul agresor și criminal al lui Putin, care

își otrăvește și execută opoziții politici, în Rusia sau în străinătate, și care alimentează fabrici de troli, războaie hibride și campanii de destabilizare a UE și Occidentului.

Mai mult decât a ocupa regiunile separatiste ucrainene Donețk și Lugansk, pe care oricum Ucraina nu le mai administrează din 2014, Putin nu are ce face. Apoi, ar avea numai costuri de suportat și sancțiuni dure, de data aceasta cu impact major asupra economiei Rusiei. Ofensiva rusească nu are cum să ajungă prea departe. Rusia nu va ocupa în niciun caz toată Ucraina, pentru că ar trebui ulterior să o hrănească și să administreze un teritoriu întins și o populație mare ostilă, sarcină pentru care nu are nici resurse, nici motivație.

Din acest motiv, în opinia mea, Rusia nu trebuie să primească niciun fel de garanții privind blocarea extinderii NATO sau lăsarea Flancului Estic fără o apărare credibilă.

Strategia lui Putin de amenințare a Ucrainei și Vestului este autolimitată, iar beneficiile chiar și ale unei invazii de mici proporții a Rusiei, în Donețk și Lugansk, ar fi mai reduse decât costurile.

În plus, puțină lume ia în considerare că situația anexării fără niciun glonț din 2014 nu se va repeta, iar Ucraina, cu o armată de 250.000 de soldați (față de cei 175.000 de soldați ruși masați la frontiere), cu armament american și, foarte probabil, cu „instructori civili” din SUA la fața locului, se va apăra de data aceasta, dând bătălii grele. Pentru Putin și Rusia nu ar fi deloc ușor și ieftin să invadeze Ucraina.

Mai interesant și mai grav este însă scenariul în care, în lunile următoare, Rusia ține ocupate SUA și NATO cu tema Ucraina, iar China comunistă anexează Republica China (Taiwan), într-o posibilă mișcare coordonată care ar pune guvernul american în imposibilitatea de a lupta pe două fronturi și în care, cel mai probabil, nu va lupta pe niciunul.

Personal nu aș crede însă că regimul de la Beijing ar risca o acțiune militară de asemenea importantă, insuficient pregătită, ci mai degrabă că pregătește anexarea Taiwanului pe termen mediu și lung, cu răbdare și precauție.

-continuare în pagina a 4 a-

Suntem în plină furtună; iar ceea ce este mai rău se pare că încă nu a venit...

-urmărire din pagina a 3 a-

Destul de probabil ca, pe aceste două dimensiuni majore ale ordinii mondiale (relațiile Occidentului cu Rusia și China), 2022 să aducă noi crize, cel puțin în una dintre zonele de tensiune, Marea Neagră și Strâmtoarea Taiwan, dacă nu cumva în ambele.

Cercul de mijloc. Uniunea Europeană...

Pentru toți cei care susținem valorile europene și construcția europeană bazată pe integrare supranațională, Uniunea Europeană este a doua noastră țară, a doua noastră cetățenie, spațiul generos și luminos în care beneficiem de drepturi și libertăți individuale și de privilegiul de a fi stat membru.

UE este indiscutabil cel mai bogat, mai liber, mai umanist și mai inteligent dezvoltat teritoriu al lumii. Tot ce se întâmplă în UE ne interesează în mod direct și imediat.

2021 a fost un an intermediar pentru UE, de tranziție de la șocul post-Brexit din 2020 și anti-americanismul erei Trump, spre mult dezbătutele (posibile) reforme din 2022 și 2023, rezultate din Conferința pentru viitorul Europei – suveranitatea europeană, autonomia strategică, Apărarea Europeană.

Discuțiile și ideile vehiculate, unele mai realiste, altele mai fanteziste, nu au fost încă foarte convingătoare, mai ales pentru țările central-europene, care nu doresc decuplarea de SUA, neputând lua în considerare (pe bună dreptate) securitatea europeană fără participarea puterii americane.

Un alt semn al agresivității sporite a Rusiei a fost încurajarea obrăzniciei mitocanului Lukașenko, dictatorul din Belarus, care s-a gândit că ar nostim să atace Polonia/UE prin „bomba cu migranți” aduși cu miile de Belavia (compania aeriană de stat a Belarus), din Siria controlată de armata rusă.

Noroc că polonezii s-au ținut tare la graniță, nu au cedat presiunii și au arătat că un astfel de șantaj sinistru nu funcționează. Sancțiuni și mai puternice au fost impuse regimului dictatorial de la Minsk, care se adaugă nerecunoașterii ultimelor alegeri prezidențiale din mica republică postsovietică și interdicțiilor de survol și aterizare pentru Belavia.

Inevitabil, Belarus a devenit în aceste condiții dependent pe de-a-ntregul de Rusia, politic, economic și militar, renunțând la orice aspirație de independență sau de apropiere de UE. Rusia a anexat, de facto, Belarus și a făcut-o în așa fel încât să pară că a ajutat-o. Atacul asupra frontierei Poloniei și Uniunii Europene dinspre granița bielorusă a fost însă respins de

polonezi, care au făcut un mare serviciu Germaniei.

Angela Merkel a părăsit politica germană și europeană, după patru mandate complete de cancelar (2005-2021). Multă emoție și multe aprecieri la despărțirea de „Mutti”. A fost singurul lider european marcant din ultimele decenii care pleacă fără să fie hulit, obligat să demisioneze sau învins în alegeri.

În urma alegerilor strânse din septembrie, în care SPD a luat cu un procent mai mult decât CDU (din cauza slăbiciunii candidatului Armin Laschet), în decembrie s-a format o nouă coaliție de guvernare la Berlin, „coaliția semafor” (roșu-galben-verde), pentru prima dată în istoria Germaniei formată din trei partide, semn al fragmentării politice crescândă a societății germane.

Primele semnale de politică externă de la Berlin sunt foarte bune și denotă fermitatea liderei Verzilor, Annalena Baerbock, în relația cu Rusia și China, precum și atașamentul puternic față de NATO.

În martie 2022, într-un summit dedicat, președinția franceză a UE din primul semestru va direcționa Uniunea spre adoptarea Busolei Strategice, în cadrul unui așa-numit „An al Apărării Europene”. Se va bate multă monedă pe ideea, deocamdată neclară din perspectiva garanțiilor de securitate, a suveranității europene.

Nu trebuie să uităm că președintele Macron este în plină campanie electorală pentru alegerile prezidențiale din 10 și 24 aprilie, iar dacă Valérie Pécresse, candidata republicanilor de centru-dreapta, îi va depăși pe cei doi extremiști (Zemmour și Le Pen) și va intra în turul al doilea, Emmanuel Macron ar putea avea probleme majore în a obține un al doilea mandat. Bătălia pentru intrarea în turul al doilea se va da în jurul nivelului modest de 20%, din cauza fragmentării politice excesive provocate de numărul mare de candidați.

Pentru UE, 2022 va fi un an crucial în ceea ce privește succesul reformelor prevăzute în pachetul Next Generation de 750 de miliarde, demarat în acest an. Cel mai probabil, rezultatele acestui mega-program vor fi în tonuri de gri, dar important este ca nuanțele să fie cât mai luminoase posibil, realizările cât mai clare și mai substanțiale, iar europenii să poată înțelege pe scară largă beneficiile apartenenței la UE. Ratarea acestei imense oportunități ar echivala cu un dezastru pentru Uniune, evident și la alegerile europene din 2024 sau în alte alegeri naționale care urmează.

O mare provocare pentru instituțiile de la Bruxelles o va constitui replica eficientă pe care UE este dator să o dea în 2022 țărilor (din aceeași mult încercată

Europă Centrală) care se facă să uită de principiul supremației dreptului/legislației europene în fața celei naționale, condiție asumată de toate statele membre la momentul aderării, conform Tratatului UE.

Polonia, România și Ungaria sfidează deja explicit Tratatul UE, prin deciziile ilegale pe plan european luate de curțile constituționale sau de instanțe de vârf din cele trei capitale, situație gravă confirmată prin decizii recente ale Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE). De capacitatea UE de a impune respectarea legislației europene va depinde în mare măsură viitorul Uniunii ca entitate supranațională.

În fine, UE va trebui să își clarifice pozițiile față de Rusia și China, alegând să meargă alături de SUA și Marea Britanie (preferabil) sau încercând compromisuri și neutralități jenante, departe de valorile fundamentale ale democrațiilor liberale, înscrise în Tratatul UE.

Umilirea Înaltului Reprezentant pentru Politică Externă și Securitate al UE la Moscova, vicepreședintele Comisiei Europene Josep Borrell, cu ocazia vizitei penibile din februarie, de către eternul ministru de Externe al Rusiei putiniste, Serghei Lavrov, arată capcana în care o UE ezitantă și slabă poate cădea în fața agresiunii și moșiciei rusești.

Primul cerc. România Greu, foarte greu în chinuita noastră țară, mai ales după ce președintele Iohannis și-a trădat electoratul care l-a făcut președinte de două ori, în 2014 și 2019, exclusiv pe baza votului antiPSD.

Mă număr printre cei care l-au susținut public și l-au votat în cele patru tururi de scrutin, cu speranța că votul meu pentru candidatul Iohannis va ține PSD departe de putere.

Nu cred că cineva cu capul pe umeri din țara aceasta se mai îndoieste astăzi că președintele Iohannis însuși este cel care a rupt coaliția cu USR și a invitat PSD la guvernare.

Invenția lui Iohannis pentru conducerea PNL la congresul din septembrie, fostul premier Cișu, s-a dovedit și el o mare dezamăgire, nu doar pentru că din „marile studii în SUA” nu a rămas mai nimic și s-a dovedit că nu a finalizat nici teza de doctorat, nici disertația de master, nu doar pentru că a ținut o bancă americană pentru o datorie neplătită pe care o avea, nu doar pentru că la 30 de ani a condus mașina în mod iresponsabil, aproape în comă alcoolică (putea omorî oameni nevinovați), ci în primul rând pentru că, împreună cu „Echipa Câștigătoare”, a făcut guvern împreună cu partidul corupților, împotriva căruia au votat ani la rând toți alegătorii urbani ai PNL.

Coaliția PNL-USR-UDMR putea fi salvată, dacă

se dorea, chiar și cu propunerea Ciucă premier.

Faimoasa declarație scăpată cu furie și aroganță la Bruxelles de președintele Iohannis, pe 22 octombrie, ne spune totul despre cine a fost în spatele deciziei de a scoate USR de la guvernare, cu prețul deschiderii ușii pentru PSD: „crizatorii din USR au vrut să arate ce importanți sunt și au arătat, de fapt, cât de neimportanți sunt”.

Da, „crizatorul” a fost însuși președintele Iohannis, care nu a suportat că miniștrii USR (în special cel al Justiției) nu i se subordonau, așa cum credea, cu autosuficiență, că e normal să se întâmple. Odată aduși înapoi la putere, PSD transmite limpede mesajul că mandatul președintelui Iohannis s-a încheiat, în toamna lui 2021.

Într-adevăr, după numirea lui Grindeanu și Firea în Guvernul României sau a lui Vicol la șefia Comisiei Juridice a Camerei Deputaților, domnul Iohannis chiar nu mai are nimic de făcut la Palatul Cotroceni. Nimic. Decât să le spună liderilor coaliției că nu mai are rost să voteze certificatul verde, ca toate țările europene, pentru că oricum poporul român e prea prost și nu este de acord cu certificatul.

În fond, le-a spus clar liderul AUR că nu se va adopta niciun certificat în Parlament, pentru că românii nu sunt de acord să se vaccineze, și așa a fost. Doar nu o să riște PSD să-i plece electoratul la AUR...

Trădarea președintelui Iohannis din 2021 face ca acesta să fie cel mai urât și mai dezamăgitor an din România poscomunistă. Ne vom raporta multă vreme de acum înainte la 2021 și îl vom ține minte ca expresie a lipsei de principii și de onoare din politica românească. Este infinit mai grav chiar decât proiectul USL din 2012, când PNL și PSD se aflau în opoziție față de guvernul PDL și față de președintele Băsescu.

În 2021, PNL și președintele Iohannis aveau puterea și aveau și o majoritate de 53% care putea fi reformistă și care era oricum în linia voinței majorității alegătorilor din decembrie 2020.

Bineînțeles, într-o coaliție, deciziile se adoptă de comun acord, asta este. Dar trădarea nu a distrus doar PNL, care nu va mai fi votat în 2024 decât de propriii membri, rudele acestora și clientela partidului.

La urma urmei, asta nici nu contează. Nu contează nici măcar că infama coaliție PNL-PSD nu va funcționa și se va sparge în 2022 sau 2023. Vom vedea atunci cât de principali sunt cei de la USR, dacă vor respinge oferta de a reveni la guvernare înainte de organizarea următoarelor alegeri sau dacă se vor grăbi să sară în barca Puterii, pentru câteva zeci de funcții semnificative de conducere la nivel național și alte câteva zeci la nivel

județean.

Cel mai grav este că trădarea din 2021 a distrus complet speranța și încrederea noastră că o soluție pentru România mai poate veni dinspre politica românească și partidele actuale.

Proiectul României europene este țândări. Ne vom reveni foarte greu din acest șoc. Cunosco oameni de foarte bună calitate profesională și morală, în anturajul meu, care iau serios în considerare varianta plecării din țară, după vreo doi ani de speranțe (2019-2021) că PSD a fost trimis pentru multă vreme în opoziție, iar ticăloșia și corupția vor putea fi extirpate din funcțiile publice de conducere.

România este o țară în plin regres. Ne confruntăm cu o restaurație a regimului ticăloșilor în politică și în justiție. CJUE dă o palmă CCR și le spune pe bună dreptate judecătorilor din România că pot să nu aplice deciziile CCR care încalcă legislația europeană și că nu vor fi sancționați pentru așa ceva.

Curtea Constituțională a României răspunde sfidătoare după câteva zile și contrazice Curtea de Justiție a Uniunii Europene. CCR nu recunoaște supremația dreptului european, într-un stat membru al UE.

Uită de revizuirea Constituției României, din 2003, și zice că mai trebuie una. Declarația recentă a CCR este ea însăși ilegală, ca și hotărârile la care se face referire în decizia CJUE, fiindcă încalcă legislația europeană. Ne-am alăturat astfel grupului rebelilor suveraniști din Europa Centrală, Polonia și Ungaria, care nu mai vor să respecte regulile clubului în care au intrat. Președintele doarme. Mandatul Excelenței Sale oricum s-a încheiat.

Inspekția Judiciară și CSM îl exclud din magistratură pe judecătorul Cristi Dănilă pentru două filmulețe neutre pe Tik-Tok, ambele din viața privată, apoi îl acuză că face parte din două asociații, ICDE și VeDem Just, ambele ONG-uri, deși legea spune clar că un magistrat poate face parte din asociații civice care promovează valorile europene (România Europeană) și, respectiv, educația juridică pentru elevi. Semnalul este în mod evident de intimidare a magistraților care nu se supun grupului conducător din CSM. Cam toate semnalele care au venit din toamnă încoace în România au fost teribil de proaste. Suntem în picaj. Deocamdată nu avem nicio garanție că șubredul avion cu care încă mai zboară România europeană, la tot mai joasă altitudine, va rezista acestei furtuni puternice și nu ne vom prăbuși.

A nu mai fi lăsați nici să vorbim...

Cezar Adonis
Mihalache

Și totuși, oricât ar încerca unii să le umfle ca importanță, nu afirmațiile celor de la AUR despre holocaust sunt cu adevărat scandaloase... Pentru că, în esență, acestea nu au fost făcute prin punerea unor fapte din trecut sub semnul îndoielii, ci prin punctarea, ca opinie, a relevanței lor astăzi. O importanță impusă prin ridicarea la rangul de „materii” a unor teme minore sau care pot face obiectul unor simple lecții în cadrul materiilor existente (ex. istoria Holocaustului). Adică, teme abordate „a priori” nu dintr-o perspectivă istorică a vremurilor, ci prin punerea pe același plan, sau chiar suprapunerea, cu problemele de astăzi ale societății. Pentru că, tot ceea ce a fost catastrofal, atunci, nu mai poate fi adus astăzi ca temă actuală, de parcă acele fapte continuă și acum. De parcă, vreme de șapte decenii, nimic altceva nu s-a mai petrecut în istoria și devenirea noastră. Iar a spune despre acel subiect că, astăzi, nu atunci, nu în trecutul istoric, constituie o temă minoră nu înseamnă nici punerea la

îndoială a faptelor, nici încercarea de a minimaliza durerile. Pentru că va rămâne o temă majoră a Istoriei, dar, în primul rând, în istorie, nu la timpul prezent, nu prin raportarea habotnică la acum și aici. Despre asta era vorba în discursul celor de la AUR: societatea noastră are problemele ei, iar în comparație cu ele, teme istorice și istoriografice, nu pălesc, dar trebuie să aibă un loc bine stabilit ca „urgențe”. Pentru că nu mai este nimic urgent într-un fapt de acum șapte decenii, reproșat pe nedrept nouă și pus ACUM în responsabilitatea noastră, și nu atât atunci, pentru că nu mai există contemporani celui atunci care să spună cum a fost... Și care să aibă dreptul, suis-generis, de a pune la îndoială felul în care se văd acum, sunt prezentate astăzi, acele fapte (cel puțin în comparație cu noi, care am devenit mai vinovați chiar decât gloanțele și armele războiului)...

Pentru noi, pentru noile generații, altele sunt problemele. Și nu continua raportare la o chestiune mereu încălzită, încinsă, aruncată adesea în foc pentru a fi scoasă cu mâinile unor naivi ce încă mai cred

că opinia noastră contează. De aceea, afirmațiile celor de la AUR nu au nici un fel de relevanță presupus anti-holocaustică... Au fost goale de conținut. Nu au adus nici contra-argumente, nu au aruncat nici sare pe acea rană pe care alții nu o lasă a se închide. A fost o părere, nici măcar o opinie, raportată la grijile de acum. Pentru că fără un acum nu va exista un viitor în care, măcar la lecțiile de istorie, să se vorbească despre acel atunci...

Mai grave au fost reacțiile „celorlalți” pe seama a ceea ce s-a presupus că ar fi spus cei ce nu au zis, de fapt, mai nimic!... Reacțiile unor politicieni din insectarul așteptării... Și care au găsit în cuvintele celor de la AUR treptele spre reafirmare, spre ieșirea din umbra istoriei lor prezente...

Sigur, poate așa e în politică. Neatențiilor, credulilor li se ia tot. Iar „lupii” nu vin să-i înfrunte fățiș, ci încearcă să le sfășie procentele pentru a lua și ei ceva de acolo. Năpustindu-se peste autorii unor afirmații pentru a ciuguli din ei. Dar nimeni nu s-a inflamat, măcar ar fi putut să facă asta pentru a mai estompa din vizibila încercare

de a fura din procentele celor de la AUR, față de alte discursuri cu adevărat negaționiste. Dar care, nu vor fi niciodată recunoscute oficial ca negaționiste, pentru că sunt făcute de cei și în numele acelora care au dat definițiile formelor fără conținut ale învinovățirilor noastre. Și nu l-am văzut pe „generalul” Oprea, mare cățărător pe declarațiile celor de la AUR, să reacționeze față de cuvintele răutăcioase, veninoase, oripilante, dezgustătoare făcute de un reprezentant al acelora ce se tot victimizează la adresa filosofului Mircea Vulcănescu... Pe care l-a hulit și împroșcat cu venin în plenumul parlamentului fără ca măcar un singur român de acolo să vocifereze... Poate pentru că nu mai sunt prea mulți români acolo... Sau pentru că nu te ridici împotriva celor ce sunt pe val, nu?!... Chiar dacă este același „val” de zece ani, de treizeci de ani și chiar de mai bine de șapte decenii... Iar Mircea Vulcănescu nu doar era ucis a doua oară, ci, aproape ca într-un ritual cabalic, fiecare fibră de românism ce a irumt din el, fără ca noi a mai avea măcar curajul să ne inspirăm din acel sacrificiu,

a fost terfelită, acuzată... Incinerată dacă s-ar fi putut...

Cei de la AUR au marcat totuși o linie. Poate nici nu a fost asta intenția lor, poate doar noi, atât de goliți în drepturile noastre, să vedem semne de trezire în orice vociferare. Pentru că, dacă dreptul de a întreba, măcar documentar, istoricește, va fi în continuare refuzat, și vom trece de această etapă a încercării de a vorbi sub forma celui a fi (fost) sau a nu fi (fost), ne vom trezi că marele succes personal al românului intelectual va fi, în fața altor „inchiziții” și inchizitori, doar curajul de a glăsui stins: „Și totuși nu a fost!”. Și nu va mai conta despre ce va fi fost vorba: despre holocaust, despre guvernări, despre molime, despre guvernări prin molime... Pentru că acest pseudoconținut nu este important pentru cei ce ne fac astăzi reproșuri. Căci nu alegerea temei de „îndoială” a stârnit cuibul de viespi al detractorilor, ci simpla încercare de a ieși din rând, din acea permisiune dată de ei de a vorbi despre ceva...

Sub clăparii unui președinte eșuat

Maria Diana
Popescu

Ca răspuns la ieftinul mesaj dintre ani al lui Iohannis, desigur, citit de pe prompter, îi urez să ajungă la lada cu reziduuri ale istoriei! Ne-a furat șapte ani din viață și-a dat România pe mîna asasinilor de tot felul. Iohannis a vrut să mulțumească naivilor care au pus ștampila pe căciula lui mai mare decît mîntea. El nu-i decît un corcodel uriaș, înfipt în geamul Cotrocenilor, o bicicletă fără lanț, pe o pîrtie de schi. Să-i dăm drumul pe derdelușul lui 2022, an în care vom plăti cu vîrf și îndesat ororile și erorile guvernelor lui Iohannis și tragediile ultimilor doi ani! La capătul pîrtiei dăm piept cu psihiza pandemiei, cu multiplele sfidări ale Omicronului. Surtele temutului virus nu vor înceta curînd. Se aude, venind de pe lamela zărilor, o altă făcătură bacteriologică, numită C.1.2. Vom da piept cu scumpirile în lanț, cu numeroase crize care vor schimba din temelii harta lumii. Ajutorul dat de guvern pensionarilor și copiilor e o gargară jalnică. De frică, nimeni nu mai strănută, nu mai tușește, gripa sezonieră a fost îngropată de valurile Covidului. În ordinul de sus stă scris ca oamenii să moară în număr record. Știriștii ne țin la curent, pe ton apocaliptic, cu tragica

gheață de la malul Mării noastre Moarte și cu incidența valurilor Dunării, celebra lor cîrdășie pe bani, fiindu-le extrem de profitabilă.

României abia i se mai aude respirația sub clăparii unui președinte eșuat. Sub bita sa de golf. Că de înțeles, Iohannis nu înțelege nimic nici din ceea ce citește de pe hîrtii sau prompter. Știe Iohannis ce-i economia? Pentru el economia țării înseamnă tîlhărirea românilor și a României. N-are rost să ne mai batem capul cu el. Trebuia suspendat demult și cercetat penal. În șapte ani a subminat România, a îngropat, la propriu, mii de români. Un raport al CNN Brasil, îl acuză Președintele Braziliei, Jair Bolsonaro, de omucidere în masă pentru modul în care a gestionat pandemia Covid-19. Noi ce mai așteptăm cu Iohannis? Afîtea spitale în flăcări cu zeci de victime arse de vii și mii de morți Covid, în mandatul său! Asta nu e omucidere? Nu e crimă în masă? Ceaușescu a fost împușcat pentru falsa subminare a economiei naționale! Vom vedea dacă AUR e în stare să-l rostogolească de pe schiuri, precum se laudă!

Mi-e greu să cred că în România lui 2022 va curge lapte și miere. Vom fi mai degrabă spațiul ideal al experimentelor medicale, bacteriologice, militare, al asasinatelor economice. La ordinul Oberkommando der Neuen

Weltordnung (Comandamentul Noii Ordini Mondiale) Iohannis a dat undă verde tuturor fărâdelegilor în țara noastră! Sînt un lucid optimist-pesimist, ce să fac, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-am născut! De nu, lumea politicianilor, în special, Iohannis, mi-ar fi dus dorul și ar fi fost o liniște urtă pe aici.

În linia obișnuită a tragi-comediei, guvernării și netrebniciei de sus se vor strădui de față și anul acesta să acordeze, să adapteze, realitate haotică, să taie, să ajusteze, să reducă, de unde credeți? Tot din nivelul de trai al românului. Adică se vor asigura că România va rămîne tot pe primul loc în Europa cu cele mai multe și mai grele taxe, o sută cincizeci, se vor asigura că va crește mult mai mult datoria publică și va scădea mai mult nivelul de trai. În „teatrul de operațiuni” al Puterii, anul se configurează bogat doar pentru aleșii întorși din vacanța țării calde, care vor da buzna în palate, fără o prealabilă scanare cu „antivirus”. Românul de rînd va accepta, ca de fiecare dată, condiția de a fi parte în alte experimente genocidale, în alte valuri „seismice”.

Ar fi cazul ca anul acesta să evităm contactul cu mizeriile din „seringile” furnizate de guvernați cu teatrală cumsecădenie, și să le închidem măsurile de cove-

nie în nas. Inclusiv, „Nazi-Pass”-ul, al cărui scop nu e stoparea contaminării, ci controlul total. Cele patru valuri și al cincilea pe drum, bașca C.1.2, răsărit peste noaptea din artificiile de revelion – au fost profitabile și bănoase pentru cei care au furat căciula de astrahan a poporului și dezastuoase pentru cei mulți, rămași fără căciulă.

Cum pot să contrazic faptele, să susțin că negrul este alb, cînd „drăgălașii” Puterii umblă cu cioara vopsită în chip de papagal și nu vor face pentru popor decît să cîrpească în urma acului proiectele S.F. de anul trecut, să-și lărgească propriile buzunare, să lase la umflat lanțul trofic al scumpirilor. Ehe, dragii mei, dreptul la viață și dreptul la muncă vor fi un lux în anii care vin! Sau vor dispărea cu totul în valurile „resetării”! Specialiștii în resurse umane, care au studiat cu ochiometru piața exploatarea omului de către om, consideră că numărul șomerilor trebuie să crească. ALRO e pe ducă. Alți coloși românești își așteaptă prohodul! S-au creat, însă, locuri în plus în Parlament, a crescut numărul ministerelor, al miniștrilor, secretarilor de stat, secretarelor, șoferilor, băgătorilor de seamă, al groparilor în cimitire.

Se știe că banii n-aduc fericirea, dar o întrețin. Pot depune mărturie în acest sens,

oficialii noștri! Ei nu vor avea grija zilei de mîine. Niciunul n-a trecut prin mandat ca gîsca prin apă. N-au intrat la conducere să planteze cartofi pentru popor. Au scopuri precise, precum americanii în spațiul extraterestru, la Deveselu și în Marea Neagră. PIB-ul țării se tot varsă de peste trei decenii doar în buzunarele lor și ale Occidentului. Mai nou, „al de la finanțe” a anunțat că mai împrumută un miliard de euro, dar nici el, nici Cîțu, n-au declarat ce-au făcut cu uriașele sume împrumutate pînă azi. Curat murdar, coane Ciucă!

E tot mai clar! Lui Iohannis îi trebuie minte din belșug, ca să priceapă că marile așteptări ale poporului nu pot fi înșelate la nesfîrșit. Singurul lucru de care nu mă pot îndoi este propria mea îndoială cu privire la binele forțat venit din partea „autorităților”, legat de vaccin și pandemie. De aceea, vă rog, ascultați-vă pe voi înșivă, păstrați-vă echilibrul, încercați să nu cădeți! Vă veți obișnui cu jugul și nu veți mai putea face diferența între încătușare, libertate și progres. Dezactivați-vă din acest jug! Cadrul personalității noastre sociale se remodelează sub ochii noștri, în mod eronat, polar față de conținutul libertății.